

Posudek magisterské diplomové práce teoretické

Autor/ka práce: BcA. Barbora SAXOVÁ

Název práce: Slovenský a český seriáloví fanúšikovia roku 2020

Posudek oponenta práce

Autor posudku: MgA. Vilém Hakl, Ph.D.

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce
(A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně –
F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce.....	C
Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu.....	C
Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu.....	C
Logičnost struktury práce, souvislost jejích kapitol a jejich proporce.....	C
Jazyková a stylistická úroveň práce.....	C
Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě).....	A
Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava.....	A
Původnost práce, přínos k rozvoji oboru.....	D
Celkové hodnocení bakalářské práce.....	C

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se studentka musí při
obhajobě vyjádřit:

V první řadě musím ocenit, že si Barbora Saxová pro svoji teoretickou diplomovou práci zvolila téma, které koresponduje s jejím autorským zaměřením: v budoucnu se chce věnovat tvorbě seriálů, a proto ve své teoretické diplomové práci zkoumá svoji potenciální fanouškovskou základnu, aby jejím potřebám mohla svojí tvorbou vyjít co nejvíce vstříc. Metodologickým východiskem jsou jí postupy sociologického výzkumu vedeného pomocí dotazníkového šetření; webový dotazník přitom autorka samostatně vypracovala i vyhodnotila.

Máme tedy co do činění s prací, jejíž vznik bychom mohli očekávat spíše na půdě katedry produkce, či možná ještě lépe na půdě Fakulty sociálních věd Univerzity Karlovy. Nepochybuji tedy o tom, že nejsem ideálním oponentem, tím by mohl být například Václav Moravec, který dokonce působí na obou uvedených pracovištích. K sofistikované polemice ho navíc předurčuje jeho bádání v oblasti konvergence audiovizuálních médií a související divergence masového publika, které se zájmy

Barbory Saxové souvisejí, byť autorka sama je přímo nezmiňuje. Zájmem o sociodemografické charakteristiky svého potenciálního publika i vyjádřením záměru vstoupit v budoucnu se svými fanoušky do tvůrčího dialogu a přizpůsobovat se jejich podnětům přitom autorka sebe samu identifikuje právě jako hybatele procesu mediální konvergence. Nabízí se tedy otázka, zda diplomová práce Barbory Saxové nemíří spíše než do oblasti *fun studies* do mnohem aktuálnějšího prostoru zkoumání principiálně aktivního publika konvergovaných médií.

Usuzuji tak i ze způsobu, jakým se autorka pokouší vágní pojem fanoušek definovat, čímž ho prakticky likviduje. Pokouší se ho totiž zúžit pomocí nejrozličnějších akademických textů, s nimiž pracuje natolik komplexně, že nelze nepodlehnout zdání, že se všemi těmi částečně konfliktními citacemi a opakovanými průběžnými závěry (například o změnách vnitřní a vnější identity či o *textovém pytláctví*) prodíráme k zásadnímu poznání, jehož dosažení je nezbytné protrpět spolu s autorkou. Ta se však po téměř deseti normostranách těchto rozkladů dopustí až jakési nezbednosti, když nám sdělí, že za seriálového fanouška považuje vlastně každého, kdo se o seriály zajímá i jindy, než jen po dobu jejich sledování, a tedy každého, kdo vyplnil její dotazník.

Nemám nic proti tomuto prostému východisku. Nebylo by však účelnější vyjádřit je stejně prostě a zamířit svižně k tomu, co slibuje název práce a abstrakt, totiž k nahlédnutí specifik slovenských a českých seriálových fanoušků roku 2020? Dík svižnějšímu startu bychom mohli dříve a s jasnější hlavou posoudit, jak je to se slibem samotným. Vyhodnocení dotazníků v praktické části nás totiž nepřivádí ani tak od obecného ke konkrétnímu, jako spíše k všeobecným výrokům, například že čeští a slovenští fanoušci sledují raději seriály americké, protože jsou lepší než ty české, které jsou lepší než ty slovenské; že diváci vnímají víc toho, kdo v seriálu hraje, než toho, kdo seriál vytváří, tvůrci by však při tvorbě měli být zodpovědní, protože jejich práce může mít na životy fanoušků dopad.

Nutně se tedy musím ptát, zda v celkovém nastavení práce není něco v nepořádku, pokud po vší té námaze, kterou do studie musela investovat autorka i její respondenti, nejsme odměněni něčím vskutku přínosným a upotřebitelným. Je na vině povšechnost vlastního šetření? Proč si autorka alespoň částí dotazníku nevyzkoušela cestu, kterou hodlá jít v budoucnu, totiž cestu konkrétního tvůrčího dialogu se svými fanoušky? Mohla přece zařadit i několik vlastních námětů, k nimž by se dotazovaní měli vyjádřit, reagovat na ni jako na potenciální tvůrkyni a její šance třeba i kvantifikovat. Pro završení teoretického studia na katedře scenáristiky a dramaturgie by mi pak práce přišla vhodnější. Především proto, že v samé podstatě ji neshledávám ani tak výzkumem fanoušků a fanouškovství, jako spíše hledáním metod, jimiž chce autorka vytvořit a moderovat co nejužší dialog se svým publikem, v čemž na závěr nalézám i jistou inspirativnost.

Práci k obhajobě nicméně doporučuji a navrhuji její hodnocení známkou C.

Datum: 22.9.2020

Podpis: .....